

WSOY

59°

43'

23''N

22°

29'

56''E

E8

LEENA PAASIO

BENGTSKÄR

ITÄ

KAHDEKSAN

LEENA PAASIO

**BENGTSKÄR
ITÄ
KAHDEKSAN**

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

© LEENA PAASIO JA WSOY 2023

ISBN 978-951-0-47893-6

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

PAINETTU EU:SSA

Myrskyvaroitus merenkulkijoille läntisellä Suomenlahdella

Odotettavissa huomiseen iltapäivään saakka lounaanpuoleista tuulta kolmesta viiteen metriä sekunnissa. Illalla tuuli kääntyy etelän kautta itään ja voimistuu myrskylukemiin kahdeksasta jopa 30 metriin sekunnissa. Aamusta lähtien heikkoa länsituulta ja voimakasta vesisadetta, päivällä enimmäkseen hyvä näkyvyys.

Tuuli kääntyi itään. Aallot eivät enää velloneet länsirannan pirunpellossa, jonka pyöreistä kivistä olivat vuosituhansien saattossa rouhiutuneet särvät. Saaren varjopuolen louhikko oli sen sijaan luotaantöntävä, ja lämmin itätuuli antoi sen olla rauhassa.

Sinä iltana luonnosta tuli vihollinen. Ensin laineet pakenivat vesirajasta, ja niiden liikkeessä huojunut viherahdinparta jäi makaamaan elottomana kalliolle. Ilma seisautui ja loi pelon vaipan yksinäisen luodon ympärille. Kuin tyhjystä alkoi pauhu, joka rikkoi rauhan alkuräjähdyksen lailla. Meri alkoi pyörteillä, ja tyrskyt nousivat sen syvyyksistä. Ne muodostivat läpipääsemättömän muurin pohjan kuolleista kerroksista, kaikkein pimeimmistä mustista vesistä. Kipakka puhuri luikerteli kallion koloissa kasvaviin maksaruohoihin ja katajiin, jotka yrittivät suojella saarta myrskyn hillittömältä raivolta.

Karun luodon ainoat eläimet, ristihämähäkit, lukit ja talven jäljiltä vielä kankeat rupikonnat pakenivat niin syvälle kivenkoloihin kuin pääsivät. Harmaahylkeet nousivat rannalle varjelemaan kuuttejaan. Niiden lohduton mourunta yritti voittaa tuulen ulinan, joka halusi karkottaa ympäriltään kaiken elävän. Lähestyvän moottorin ääni hiljensi muut äänet, kunnes aaltojen hyöky peitti taas kaiken alleen. Tuulen kääntyessä länteen toivoa ei enää ollut.

1. MURHEEN MURTAMA

Soija helmeili niskassa punttirääkin jälkeen. Pyöräytin päätäni hitaasti puolelta toiselle, ennen kuin kiskaisin treenisortsit yltäni ja potkaisin salikengät ja sukat kylpyhuoneen nurkkaan. Vирtyneen ja pieneksi jääneen sinisen urheilupaidan Suomen lippu ja Team Finland -teksti olivat niin lohkeilleet ja haalistuneet, että vaate olisi pitänyt heittää pyykkikuilun sijaan roskikseen. En raaskinut tehdä sitä, sillä kisapaita oli muisto parin vuoden takaisista Puolan-kisoista, joissa olin voittanut Eetun protestin jälkeen.

Avasin sadesuihkun näytön, säädin lämpötilan neljään asteeseen ja annoin hyytävien pisaroiden tippua hiuksille ja jännittyneille hartioille. Hengitin syvään ja torjuin kylmänväreet, sillä tiesin, että hyvä olo tulisi pian. Tunsin, miten hiki huuhtoutui lattiakaivoon, joka näytti likavettä haukkaavalta suulta mustien luonnonkivilaattojen liitoksessa. Vähitellen kehoni rentoutui ja aloin nauttia veden viileydestä ja hyvän harjoituksen jälkeisestä hormonimyrskystä.

Tuijotin ikkunasta ulos kotirantaan ja kauemmas lähelle, jossa valkeavatsaiset lokit taistelivat tietään vastatuuleen. Ehkä ne olivat matkalla avomerelle saalistamaan. Meri ja taivas yhtyivät saumattomaksi harmaaksi massaksi, joka ei alkanut mistään eikä loppunut mihinkään. Terassilla oli muutamia lumiläikkiä, joita pari päivää jatkunut lämmin

sade ei ollut vielä sulattanut. Parin viikon päästä ulkona voisi taas grillata. Isä piti kunnia-asianaan, että piha oli kunnossa ennen huhtikuun loppua, jotta hän pääsisi pullistelemaan paahdetuilla chilikampasimpukoillaan perheen perinteisissä vappujuhliissa.

Pelkkä isän ajattelu sai sykkeeni kohoamaan. Oli ollut typerää tehdä ylimääräinen treeni vain sen takia, että hän oli saanut minut hermostumaan taas kerran. Aamiaispöydässä käyty keskustelu matikan uusimman opintojakson arvosanasta oli kiemurrellut mielessäni koko päivän: *On se vaan Rasmus helvetin kumma juttu, ellei noilla geneeillä irtoa kasia parempaa. Analyyttinen geometria ja vektorit jumalauta – nehän on ihan peruskauraa!* Ajattelin kahvin ja limun voimalla valvottuja epätoivoisia öitä, joina olin yrittänyt paniikissa ratkaista niin paljon itseisarvoyhtälöitä, vektoreita ja tasogeometrian ongelmia, että voisin toimia kokeessa kuin robotti. Olin tyytyväinen saamaani kasiin, mutta isälle ei riittänyt mikään muu kuin kymppi.

– Enkö mä sanonut, että lähdetään tasan kello 16 reikä reikä? isän ääni sivalsi ovelta. – Ja minkä helvetin takia sä olet tähän aikaan suihkussa? Eikö sulla ollut tänään välipäivä treeneistä?

Huokasin syvään ja sammutin veden tulon.

– Heittäisitkö pyyhkeen?

– Kai sä tajuat, ettei tarkkaan mietitty harjoitteluohjelma ole mikään vitsi? Kyllä sun pitäisi tietää, ettei me voida lipsua siitä yhtään, isä jatkoi ääni kireänä kurottaessaan puhtaan pyyhkeen kaapin ylähyllyltä.

– Aivan, mehän tässä treenaillaan yhdessä, mutisin happamasti.

– Älä saivartele. Ylikunto ei ole mikään läpihuutojuttu!

– Olen valmis viiden minuutin päästä, tokaisin ja kävelin ulos kylpyhuoneesta katsomatta isään päinkään.

Musiikki soi kuulokkeissa niin kovalla, että sain vaiennettua omat ajatukseni lyhyellä viiden minuutin ajomatalla Kiiskilahden pursiseuralle. Päävalmentaja Okko Sundman viittoili meille portilla. Isä pysähtyi ja avasi etuikkunan.

– Ajakaa rantaan huoltorakennuksen takaa.

– Onko ravintolassa taas jotkut kissanristiäiset? isä kysyi ärtyneenä.

– Siellä on se Ilona Virran muistotilaisuus. Ei mennä nyt häiritsemään, Okko vastasi.

– Ai perkele. Unohdin koko jutun.

– Ei se mitään. Paikalla on vain perhettä ja muutamia tuttuja. Halusivat kuulemma pitää vierasjoukon mahdollisimman pienenä, Okko rauhoitteli.

– No sitten. Käyn tervehtimässä, kunhan on saatu puretua nuorison paatit kyydistä, isä sanoi ja viittasi traileriin, johon oli pakattu kolme tuliterää venettä. – Onko Eetu purjehduskunnossa?

– Eiköhän. Puhuin hänen kanssaan äsken, ja kyllä se lupasi tulla huomenna treeneihin. Jutellaan rannassa lisää, Okko sanoi, heilautti kättään ja harppoi kohti huoltorakennusta.

Puristin silmäni tiukasti kiinni ja tunsin ihan liikaa kaikkea. Oliko Eetu tosiaan purjehduskunnossa? Isä ja Okko olivat saaneet talven aikana järjestettyä hänelle paikan liiton kummiurheiliijaohjelmaan, mikä tarkoitti sitä, että Eetu aloittaisi taas treenaamisen ja kilpailemisen samassa valmennusryhmässä kuin minä ja Salla. Olin varma, että perheyrytyksemme Nautichem maksoi suurimman osan kuluista, mutta en halunnut tietää rahoituskuvioista sen tarkemmin. Isän mielestä Eetun paluu olisi minun urheilu-urani kannalta paras mahdollinen ratkaisu, sillä ilman kunnan kilpailuasetelmaa en kehittyisi riittävästi. Ymmärsin, mitä isä ajoi takaa, mutta ajatus Eetusta samassa tiimissä velloi vatsassani kuin ristiallokkoo.

– Joko Virta on tullut takaisin kouluun? isä kysyi minulta.
– Tulee kuulemma maanantaina kokeilemaan, murahdin vastaukseksi.

– No saas nyt nähdä, miten tässä käy, isä mutisi. – Pitää varmaan alkaa miettiä jotain ulkomaista treeniporukkaa, jos Virrasta ei olekaan sun haastajaksi.

Isä puhui kuin Eetu olisi ollut rikkinäinen kone, jonka voisi viskata romukoppaan, jos vika ei korjautuisi hänen mielensä mukaan. Inhosin itseäni, kun en pystynyt taaskaan avaamaan suutani ja kertomaan, mitä ajattelin hänen suunnitelmistaan. Vielä viime vuonna olisin naureskellut mielisellen isän puheille mutta enää en voinut – enkä halunnut tehdä niin.

Onneksi ranta oli hiljainen. Aurinko rikkoi railoja kumpupilvijonoon, ja sain tekosyyntä laittaa aurinkolasit silmilleni. Isä peruutti kärryn taitavasti seuran himmelin viereen, johon oli pakattu optimistijollia kolmeen kerrokseen. Nappulat olivat kisanneet viikonloppuna jossain päin Suomea, eikä kuormaa ollut vielä purettu.

– Siinä ne nyt ovat, isä huikkasi Okolle, joka oli jo irrottamassa perävaunua auton vetokoukusta.

– Loistavaa! Okko myhäili isälle ja kääntyi sitten puoleeni.
– Päästään ottamaan treeneissä vähän tuntumaa. Milloin sulla loppuu huomenna koulu?

– Kolmelta. Mutta en tiedä Sallan ja Eetun lukkaria, vastasin.

– Tulevat kun ehtivät. Saatte asentaa rikin ja helat itse. Mitenkäs purjeet?

– Kaikille kolmelle tuli pari uutta. Ne täytyy teipata jossain vaiheessa, isä huikkasi.

Isä oli päättänyt, että Nautichem sponsoroisi minulle, Eetulle ja Sallalle upouudet veneet. Valmistajan tekemillä

jollilla oli voitettu suurin osa viime vuosien kansainvälisistä kilpailuista. *Parasta parhaille! Ei pitäisi menestyksen jäädä väli-
neistä kiinni*, oli isä uhonnut Okolle lopetettuaan puhelun veneveistämön johtajan kanssa.

– Hoi Rasmus, maa kutsuu! isä huikkasi ja pukkasi minua olkapäähän. – Salla on varmasti täällä Virtojen vieraana. Käypäs hakemassa se likka tänne, että hän näkee uuden ajopelinsä. Eetua ei varmaankaan voi nyt häiritä.

– Eikä Sallaakaan, sanoin pisteliäästi mutta lähdin kuitenkin kävelemään kohti ravintolaa.

Seuran lipputanko oli kuin vanhan purjelaiivan masto raakapuineen ja vajereineen. Sen topissa liehui Kiiskilahden pursilippu, jossa oli kaksiraitainen siniristi ja kruunupäinen kiiski. Taivas oli auennut kokonaan, ja huhtikuun räikeä aurinko valaisi talven jäljiltä hiekkaisen asfaltin ja nuhjuisen nurmikon. Ravintolan sisäänkäyntiä koristivat isot kukkaruukut, joissa kasvoi kirkkaankeltaisia narsisseja.

Pääsiäisloma oli ollut edellisviikolla, ja Lapin-matkamme aikana meri oli auennut. Vaikka rento rinnefilis ja lautailu Levillä oli ollut hauskaa, olin ollut kotiin tultuani pettynyt, kun en ollut nähnyt jäiden lähtöä: tummien läikkien leviämistä sohjoisella pinnalla ja levottoman veden vellontaa katoavan jääkuoren alla.

Häikäisevän auringonpaisteen jälkeen ravintolan eteinen tuntui pimeältä ja ahtaalta. Jätin takkini naulakkoon ja kurkkasin saliin, jossa istui kahdessa pitkässä pöydässä parikymmentä henkeä. Peräännyin kiireesti takaisin ja olin törmätä kikattelevaan kaksikkoon, joka tuli keittiöstä keksilautasta kantaen.

– Oikeesti Milja, Hene punastuu aina, kun se puhuu Sallasta, selitti Eetun punatukkainen pikkusisko Isla, jonka olin tavannut muutaman kerran rannassa Eetun kanssa.

– Mutta eikö Eetu olekaan ihastunut Sallaan tai Salla Eetuun? Miljaksi kutsuttu ystävä kysyi ihmetellen.

– Ei hajuakaan. Eetu ei saa mitään aikaiseksi, tuhahti Isla ylenkatsetta äänessään. – Olen kyllä luvannut, että voin hoi-taa homman sen puolesta.

Islan sanat kiersivät mielessäni kuin myrkkyykäärmeet, mutta pakotin iloisen ilmeen kasvoilleni.

– Moi Isla! Muistatko mut? Oon sun veljen purjehdus-kaveri Rasmus. Onkohan Eetu täällä jossain? kysyin, sillä en ollut nähnyt toisen pöydän päässä kuin tummansiniseen siis-tiin mekkoon pukeutuneen Sallan, vaaleanpunaiseen kaulus-paitaan sonnustautuneen Henen ja sinitukkaisen Janinan, joka näytti kaikkea muuta kuin omalta itseltään mustassa housupuvussa.

– Joo muistan, Isla sanoi ja katsoi minua arvioiden savun-harmailla silmillään, jotka olivat samanlaiset kuin Eetulla.

Vaikka Islan katse oli suurempi ja avoimempi kuin vel-jellään, näkyi molemmissa samaa syvää surua, Kiiskilahteen kadonneen äidin kaipuuta.

– Eetu lähti jonnekin, kun me katsottiin äsken valokuvia äidistä.

– Okei kiitti, sanoin.

En halunnut mennä takaisin rantaan auttamaan Okkoa ja isää veneiden purkamisessa. Tiesin tarkalleen, mitä tah-doin tehdä, mutta sisäinen pelkuriminäni nosti jälleen kerran päätään. Minun olisi pakko testata itseni: olinko onnistunut tukahduttamaan tunteeni neljässä kuukaudessa?

Suuntasin aallonmurtajan päässä olevalle pienelle luodolle, jonka vierestä lähti väylä ulkomerelle. Pienenä olin leikkinyt siellä usein itsekseni, kun isä oli ollut klubitalolla kokouksessa. Sataman suulla majakan pienoismallin näköinen loisto vilkutti pimeällä valoa, joka näkyi kodin rantasaunalle asti. Vankaksi

valliksi kasatut valtavat kivenjärkeet suojasivat tyhjiä laitureita myrskytuulilta ja isoilta aalloilta. Kirkkaanpunaiset poijut toivat mieleeni sotilaalliset puolukat kelluessaan satama-altaassa suorissa riveissä. Kuukauden päästä niihin olisi kiinnitetty veneitä, joiden nostimet kilkattaisivat mastoa vasten.

Laituripaikallemme oli jäänyt syksyllä vihreä kiinnitysköysi, joka näytti kaukaa katsottuna kerälle kiertyneeltä boalta. Sitä ei tänä vuonna tarvittaisi, sillä isä oli päättänyt siirtää moottoriveneemme Merendan Hankoon. Nautichem oli ostanut avomeripurren, jolla isä kilpailisi kesällä. Omien sanojensa mukaan hän ei ehtisi tänä kesänä retkeillä äidin ja minun kanssani.

Hymähdin, sillä veneilyimme oli ollut aina kaikkea muuta kuin rentoa retkeilyä. Merendan kanssa ajoimme yleensä hanat auki, ja isoisän purjeveneellä oli matkalla ohitettujen veneiden määrästä pidetty tarkkaa lukua. Muistin kirjoitaneeni pikkupoikana isoisän ohjeiden mukaan lokikirjaan päivittäin tarkat merkinnät: *Tiistai 1. heinäkuuta: NW-W 7 m/s, puolipilvistä. Lähtö Hangosta klo 9.00. Hyvä kryssi pitkin jäänmurtajaväylää. Ohitetut veneet 32. Iltasauna ja pihvit Utön rantahotellissa.* Isä oli ollut naureskelevinaan isoisän touhuille mutta purjehti kuitenkin aina yhtä tosissaan kuin hän. Oliko ihme, että olin ollut koko lapsuuteni yksinäinen, kun minut oli opetettu pitämään kaikkia muita kilpailijoinani?

Askeleeni hidastuivat ja jäin katsomaan Eetua, joka istui luodolla ja nojasi punavalkoisen loiston seinään. Hän oli tuntunut viimeiset viisi kuukautta pelkältä haaveelta. Jos olisin piirtänyt maisemasta kuvan, olisi sen nimeksi tullut *Murheen murtama*. Kirkas aurinko ja pienet laineet muodostivat liian idyllisen taustan syvälle surulle.

Muistin jokaisen yksityiskohdan öiseltä venematkaltamme Harmajalle: huolen, jännityksen, Eetun epätoivon ja pienen

hetken, jolloin hänen kätensä oli kädessäni. Muistin autossa heränneen toivon, öisen viestin, repivän riemun ja seuraavan päivän pettymyksen, kun hänestä ei ollut enää kuulunut mitään. Eetu ei ollut tullut seuraavalla viikolla kouluun, ja Salla oli kertonut hädissään hänen saaneen hermoromahduksen. Äidin katoaminen, isän masennus, pikkusiskosta huolehtiminen ja purjehduksen lopettaminen olivat olleet loppujen lopuksi liian raskas taakka. Minusta viiden kuu-kauden hiljaisuus oli tuntunut ikuisuudelta.

Eetu näytti samalta ja kuitenkin ihan erilaiselta kuin sinä yönä Harmajalla. Kasvot olivat kalpeat ja riutuneet mutta edelleen käsittämättömän komeat. Lyhyeksi leikattu taipuisa ruskea tukka korosti kireää ilmettä. Kaipuu, jonka olin yrittänyt tunkea vahakuoreni alle, tuntui pakahduttavalta. Jännitin ja rentoutin pari kertaa vatsalihaksiani ja kävelin sitten hitaasti aallonmurtajan päähän.

– Mitä äijä? kysyin ja virnistin rennon oloisesti, vaikka sydämeni takoi niin kovaa, etten kuullut edes omaa ääntäni.

Eetu kohautti olkiaan ja tarkasteli minua. Tiesin muuttuneeni talven aikana. Olin tehnyt paljon ylimääräisiä voimatreenejä isoilla painoilla ja tullut riippuvaiseksi kovassa ponnistuksessa onnistumisesta ja huumaavasta kontrollin tunteesta. Lihasmassaa alkoi olla sen verran, että isä pelkäsi sen vaikuttavan ketteryteeni kilpailuissa.

– Mitäs tässä, Eetu vastasi.

– Rankka päivä, sanoin ja tunsin itseni hölmöksi.

– Jep.

– Otan osaa. Sun äidistä ei sitten ole kuulunut mitään uutta syksyn jälkeen.

Eetu pyöritti päätään ja tunsin itseni entistä tyhmemmäksi. Halusin paeta mutta istuin silti isolle kivenlohkareelle, jolta kuljettiin luodolle.

– Luulin, että se löytyisi, kun jäät sulivat. Silloin moni hukkunut pulpahtaa pintaan, sanoi Eetu yhtäkkiä karskisti.

Mitä minun olisi pitänyt vastata? *Kyllä se varmaan vielä löytyy*, vaikka olinkin aivan varma, ettei toivoa enää ollut. En osannut sanoa mitään, eikä Eetu sitä minulta odottanutkaan. Hänen silmänsä olivat kylmät ja katkerat. Oli pakko keksiä jotain sanottavaa, täyttää tympeä ja tyhjä hiljaisuus.

– Salla kertoi, että tuut huomenna kouluun.

– Joo, kävin siellä perjantaina juttelemassa opon ja Pietarisen kanssa. Vaihdoin kolmen ja puolen vuoden ohjelmaan. Jos tahdon suorittaa lukion kolmessa vuodessa, mun pitäisi käyttää koko kesä kouluhommiin, Eetu kertoi olkiaan kohautellen.

– Okko ja faija ovat tainneet suunnitella sulle muuta puuhaa. Liput Espanjan-kisoihin on jo hommattu.

– No joo, pianhan se nähdään, pysykö isäsi palkkaamalla ammattijäniksellä enää skuutti kädessä. Ei ole viime aikoina kertynyt tota massaa niin kuin eräillä, Eetu sanoi särmää äänessään, kohotti kulmiaan ja katsoi ensimmäistä kertaa suoraan silmiin. – Meinaatko vaihtaa painonnostoon?

– Hyvä olla joku varasuunnitelma, jos ei olympiapaikka muuten aukea, vastasin liioitellun rehvakkaasti. – Tuotiin muuten ne faijan hommaamat jollat rantaan.

Yritin pitää ilmeeni kurissa, kun tajusin, mitä olin möläytännyt. Jos Eetu ajatteli jo valmiiksi olevansa isäni palkkaama jänis, ei ehkä olisi kannattanut kehuskella hänen ostamillaan kalliilla veneillä. Ilmeisesti en osannut olla normaalisti Eetun seurassa viittä minuuttia pidempään.

– Hieno homma, Eetu sanoi ja hymyili helpotuksekseni pienesti.

– Ool rait, mun pitää tästä lähteä auttamaan faijaa ja Okkoa. Oli kiva nähdä, sanoin ja nousin kiveltä.

– Joo, Eetu vastasi ja nosti laiskasti kättään. – Huomiseen.

Isä seiso i klubitalon ulkopuolella juttelemassa Eetun äidin tutkijakollegan Matti Vaaralan kanssa, joka oli näköjään myös osallistunut muistotilaisuuteen. En ollut nähnyt tyyppiä koko talvena ja ihmettelin hänen punakkaa ulkonäköään. Painoa oli kertynyt ainakin kymmenen kiloa, ja huonosti istuva tumma puku näytti kiristävän joka paikasta. Äijälle oli tainnut maistua pulla jos toinenkin.

– Terve Rasmus! Vaarala tervehti. – Isäsi yrittää houkuttella vannoutunutta moottoriveneilijää purjeveneeseen ensi viikonloppuna.

– Mikäs siinä. Taitaa olla hyvää tuulta tiedossa, sanoin. – Ja aina matkaan mahtuu yksi aloittelija.

– Olet kuule Masa osaavissa käsissä, isä sanoi ja nyökkäili hymyillen Sallalle, joka tuli klubirakennuksesta ulos Isla käsi-varressaan roikkuen. – Moi Salla! Kävitkö jo katsastamassa sun uuden vauvan?

Sallan silmiin syttyi valo, kun hän ymmärsi, mitä isän sanat tarkoittivat.

– Missä, missä, missä?

– Optarihimmelin vieressä, faija vastasi naureskellen.

Isä oli aina tykännyt Sallasta ja tuntui pitävän häntä melkein kuin omana tyttärenään. Äitikin piti Sallasta kovasti, mutta isän yltiöpäinen kehuminen tuntui jostain syystä surettavan häntä. Ehkä äitiä otti päähän, kun isä ei osannut suhtautua minuun yhtä varauksettomasti.

– Mä voin tulla näyttämään, mikä niistä on sun, sanoin ja irrottauduin synkistä ajatuksistani.

Iskin Islalle silmää, kun hän nauroi innoissaan tasajalkaa pomppivalle Sallalle. Katsahdin laiturille ja jähmetyin, kun huomasin Eetun lähteneen luodolta ja kävelevän meitä kohti. Matti Vaarala seiso i isän takana ja näytti siltä, kuin hän olisi

kuvannut puhelimellaan Sallaa ja Islaa. Huomattuaan katseeni hän kääntyi hitaasti ympäri merelle päin ikään kuin panoraamakuvaa ottaen. Outo hemmo.

– Eetu terve! isä huikkasi innoissaan. – Mitä kuuluu? Tosi kiva tavata pitkästä aikaa!

– Samoin, Eetu vastasi reippaasti ja tuli kättelemään isää.

– Valmiina aloittamaan reenit?

– Ehdottomasti. Hienoa päästä taas vesille.

Isä tutkaili Eetua hetken ja hymyili tälle tyytyväisen oloisena.

– Kiinnostaisiko leikkiä vähän isommallakin paatilla? Voisit tulla siirtämään firman uutta venettä Nautimangia Hangosta ensi viikonloppuna. Salla, Rasmus ja tämä tutkijanretkukin ovat lähdössä mukaan, isä sanoi ja läppäisi Vaaralaa selkään. – Tekisi hyvää, jos te kolme viettäisitte vähän rennommin aikaa yhdessä ennen kisakauden alkua. Voitaisiin ajaa Hankoon jo perjantaina, mennä syömään hyvin ja yöpyä meidän kämpillä itäsatamassa. Ja onhan siinä se osakkaiden kylpylä, jos ette halua lähteä rymyämään ravintolaan meidän buumereiden kanssa.

– Kuulostaa mukavalta, Eetu vastasi yllätyksekseni.

– Tulen oikein mielelläni.

– No mutta sehän passaa, isä hykerteli. – Ja nyt mennään katsomaan teidän upouusia menopelejä tuonne rantaan! Okkokin on vielä siellä. Voitte sopia samalla ensi viikon ohjelmasta. Vai pitääkö sun mennä vielä sisälle?

Eetu pyöritti päätään ja alkoi kävellä isän kanssa vilkkaasti jutellen kohti huoltorakennusta.

Jättäydyin muiden jälkeen ja puristin silmäni kiinni aurinkolasien takana. Luulin valmistautuneeni hyvin Eetun kohtaamiseen. Olin ollut vielä kotona vakuuttunut siitä, että pystyisin hillitsemään tunteeni ja laittamaan treenaamisen ja

purjehduksen laimenneen ihastuksen edelle. Tiesin huijanneeni itseäni samalla hetkellä, kun huomasin Eetun. Tunteet veivät minusta ilmat pihalle niin, että kaikki voimani menivät ilmeiden ja eleiden kontrollointiin. Halusin Eetun näkevän sen aidon Rasmuksen, joka oli kätkeytynyt ylimielisen käytöksen ja tavaran taakse, mutta tiesin toivovani liikoja. Olin väsynyt omiin kiisteleviin ajatuksiini: siihen, että ensin yksi antoi toivoa ja sitten toinen tyrmäsi sen.

ITÄMERI PALJASTAA SALAISUUTENSA

Eetu palaa lukioon ja purjehdusseuraan oltuaan puoli vuotta poissa uupumuksen takia. Treeneissä Rasmus on odottanut pahinta kilpakumppaniaan, ja vaikka Eetu voittaa hänet kisoissa toistuvasti, katsovat pojat toisiaan uusin silmin.

Eetun kadonneesta äidistä ei ole uusia havaintoja, mutta Eetu ei yhäkään usko onnettomuuteen. Kun Rasmus pääsee totuuden jäljille Bengtskärin piskuisella majakkasaarella, vihjeet johtavat hämäriin bisneksiin ja mahdolliseen ympäristöririkokseen. Kukaan ei pysty peittämään jälkiään ikuisesti.

Bengtskär itä kahdeksan päättää romaanissa *Harmaja luode seitsemän* käynnistyneen jännityskertomuksen.

9 789510 478936

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-47893-6